

Mira

Ménage

Vol. 2: Orgasm

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRA

Ménage / Mira. - Snagov : Letras, 2020

6 vol.

ISBN 978-606-071-102-5

Vol. 2 : Orgasm. - 2020. - ISBN 978-606-071-104-9

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2020, Mira.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Prima parte.....	5
Capitolul 1	7
Capitolul 2	13
Capitolul 3	17
Capitolul 4	26
Capitolul 5	38
Capitolul 6	42
Capitolul 7	48
Capitolul 8	57
Capitolul 9	73
Capitolul 10	81
Partea a doua.....	93
Capitolul 11	95
Capitolul 12	102
Capitolul 13	115
Capitolul 14	124

Capitolul 15	139
Capitolul 16	148
Capitolul 17	167
Capitolul 18	175
Capitolul 19	187
Capitolul 20	206

Prima parte

Capitolul 1

Nu îmi mai amintesc absolut nimic din ce s-a întâmplat după ce am leșinat în camera de hotel. Știu doar că m-am trezit la spital într-o rezervă, iar Cristina moțâia pe un scaun așezat foarte aproape de pat. Când am deschis ochii și am realizat în timp unde mă aflam (dar mai ales cum de ajunseseam acolo), primul meu gând a fost să ridic repede pătura de pe mine și să mă uit atent între picioare. Totul părea normal ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar nu înțelegeam de ce eram într-un spital. Perfuzia de la capul patului curgea încet și în timp ce o priveam încercam să mă liniștesc și să rememorez ultimele amintiri din camera de hotel. Telefonul Cristinei a început să vibreze și ea, somnoroasă fiind, a întins mâna după el.

—Încă se odihnește. Când se trezește, vă anunț!

Ochii ei obosiți s-au întors spre mine și m-au privit, iar în acel moment Cristina parcă s-a trezit pe loc:

—Isabell, ești bine? Cum te simți?

O priveam atent și îngrijorarea de pe fața ei creștea treptat cu fiecare secundă care trecea.

—Da, sunt bine. Dar nu îmi amintesc cum de am ajuns aici. Cristina, ce s-a întâmplat?

—Sincer, nu știu sigur ce a fost între voi trei în camera de hotel, dar am să-ți spun tot ce știu eu că s-a întâmplat, OK?

—Bine!

—Selim m-a sunat pe la vreo nouă, aseară. Eram cu Said la un restaurant din apropierea hotelului unde te lăsasem cu o oră înainte și mi-a spus că te-a adus împreună cu Onur la spital. M-am speriat atât de tare, încât nu am mai vrut să aflu și alte detalii. Pur și simplu, am venit cu Said într-un suflet să te văd.

—OK. Și nu ai vorbit cu ei? Ce s-a întâmplat?

—Să înțeleg că tu nu mai știi nimic?

—Nu! După ce ei au intrat amândoi deodată în mine până la capăt, iar eu am leșinat de durere, chiar nu îmi mai amintesc nimic.

—Bine, am să-ți spun ce mi-au povestit ei în sala de așteptare că s-a întâmplat. Când am ajuns, erau amândoi la Primiri urgente. Mi-au povestit ce ți-au făcut și cum de durere ai leșinat, iar sângele nu se mai oprea...

—Nu înțeleg! La ce sânge te referi, Cristina?

—Doctorul care te-a operat mi-a spus că ai avut o ruptură de vagin și că asta ți-a provocat hemoragia...

Pentru câteva secunde, am simțit că rămân fără aer și cum toată pielea de pe corp mi se buburuzează de spaimă.

—Nu pot să cred!

—Isabell, încearcă să te odihnești, te rog. Uite, când vrei, poți vorbi cu medicul care te-a operat. El o să-ți dea, cu siguranță, mai multe detalii.

—Și ei știu că mi-au făcut asta?

—Sigur că știu. Oricum, amândoi sunt jos în sala de așteptare. Dacă vrei, îi pot chema...

—Nici să nu te gândești! Nu vreau să-i mai văd niciodată... pe niciunul dintre ei.

—Dar, Isabell, a fost un accident. Sunt sigură că nu aveau de gând să îți facă una ca asta!

—Cristina, încă de când eram o copilă, am visat ca o naivă la noaptea nunții și ea a fost de fapt un coșmar! Un viol în ambele părți care s-a terminat groaznic. Și ce ai vrea să fac acum, să îi iert și, poate, mâine să o luăm de la capăt?

—Dar Isabell...

—Cristina, înțelege că nu vreau să îi mai văd niciodată! După ce ies din spital, plec direct acasă. Acum ești bine și poți să faci ce vrei cu viața ta.

—Bine, dacă așa vrei tu... eu nu am nimic împotriva!

—Acum, dacă nu te superi, aș vrea să discut cu medicul care m-a operat.

Părea a fi de acord cu decizia mea și cred că dacă ar fi fost în locul meu ar fi procedat la fel. Cred că nici cea mai mare târfă nu ar fi meritat o așa noapte a nunții, oricât de tare ar fi vrut cineva să se răzbune pe ea.

—Dar nu înțeleg un lucru: credeam că discuția pe care am avut-o cu ei la restaurant a avut totuși vreun rost. Pur și simplu, eram ferm convinsă că atât Onur, cât și Selim au fost de acord să mă pătrundă doar pe jumătate!

—Crede-mă, Isabell, așa bănuiam și eu. Dar se pare că nu au fost de acord și au respectat condițiile pe care le-ați stabilit de la început în contract.

—Bine, am înțeles! Asta oricum nu mai contează acum. Cheamă, te rog, medicul!

În timp ce îl așteptam să vină, m-am așezat mai bine pe pat și am început să privesc melancolică pe fereastra cea mare a rezervei. Câțiva stropi de ploaie băteau timizi în geam, iar ramurile copacilor ce atingeau ușor fereastra păreau a fi la fel de agitate ca mine. Dragostea mă rănise atât de tare, încât nici nu mai voiam să aud vreodată de ea.

—Ușa rezervei s-a deschis încet și un bărbat înalt și serios, îmbrăcat într-un halat alb, s-a apropiat de patul meu. Eram gata să-l ascult și să respect cu strictețe tot ce urma să îmi spună... oricât de greu mi s-ar fi părut!

—Domnișoară, cum vă simțiți?

—Având în vedere prin ce tocmai am trecut, destul de bine! Mulțumesc.

—Știu că vă gândiți să plecați cât mai repede din spital, dar trebuie să mai rămâneți măcar o zi sub observație. Operația a decurs bine și, chiar dacă nu v-ați propus, în momentul de față sunteți din nou virgină...

—Poftim?

Câteva clipe, am rămas fără cuvinte și l-am privit pe medicul din fața mea crezând că nu aud bine.

—Da, domnișoară. Se pare că nu am avut de ales și a trebuit să repar ceea ce alții au cam stricat. Nu vă faceți griji, amândoi au suportat cheltuielile operației, care, credeți-mă, nu au fost puține.

Bărbatul în halatul alb din fața mea m-a privit cu atenție și mesajul lui a ajuns direct la țintă:

—Și, fie vorba între noi, cred că aveți dreptul la o a doua șansă. Nu-i așa?

Gândurile lui Onur...

Nu pot să cred că am putut să ajung să îi fac Isabellei una ca asta. De foarte puține ori în viață am avut ocazia să mă răzbun pe o femeie. După ce ea ne-a propus la restaurant să modificăm una din cerințele ei din contract și să o penetrăm doar pe jumătate, Selim și-a pierdut cumpătul atât de tare, așa cum nu cred să o mai fi făcut vreodată de când îl cunosc. Recunosc că a fost ideea lui să intrăm în Isabell cât mai adânc și să nu ne oprim până nu ajungem amândoi la final. Nu mi-a părut rău de durerea și nici de țipetele ei în acele momente. Și eu, și Selim ne-am urmărit doar interesul nostru, pentru că am respectat deciziile și cerințele din contract până la capăt.

Am ales împreună cu Selim o cameră complet albă, am aranjat-o după gustul ei și i-am cumpărat rochia de mireasă pe care și-a dorit-o. Totul, pentru fericirea ei, dar nu ne-am gândit niciunul dintre noi la suferința și cu atât mai mult la

durerea pe care i-am cauzat-o atunci când am intrat amândoi deodată în ea până la capăt. Leșinul ei și apoi rochia plină din ce în ce mai tare de sânge ne-au speriat și de abia în acele clipe am realizat ce am făcut. Știu de la Cristina că Isabell nu vrea să ne mai vadă pe niciunul dintre noi vreodată și are perfectă dreptate! Aș vrea să am ocazia să o mai văd o dată și să îi spun cât de rău îmi pare pentru toată suferința pe care i-am cauzat-o. Imediat ce s-a externat, a luat-o pe Suria din apartamentul Cristinei și a plecat cu primul avion înapoi la părinții ei. Am încercat și eu, și Selim să o mai sunăm de câteva ori, dar nu ne-a răspuns. Apoi, în cele din urmă, i-am trimis un mesaj: „Isabell, recunosc că a fost un gest prostesc din partea mea și nu meritai așa ceva! Te rog frumos, iartă-mă!”.

Dar nici așa nu am primit vreun răspuns de la ea. Îmi e dor de trupul ei atât de feminin, de pielea ei catifelată și mai ales de piersicuța ei înmiresmată. După ea, nicio femeie nu mă mai atrage, pur și simplu toate mi se par la fel! Când sunt la birou, o privesc pe Cristina cum lucrează la laptopul ei micuț și alb și îmi amintesc mereu de Isabell. Îmi e atât de dor de ea și, oricât aș încerca, nu îmi pot ierta ce i-am făcut alături de Selim, tocmai într-una din cele mai importante nopți din viața ei...

Capitolul 2

După ce m-am externat, Cristina mi-a adus-o la aeroport pe drăgălașa mea Suria. Cât am stat în spital, îmi lipsise foarte mult, mai ales torsul ei care m-ar mai fi liniștit și de care aveam atâta nevoie în acele momente. I-am promis Cristinei că vom ține legătura prin telefon, dar doar cu condiția să nu îmi pomenească vreodată nimic de Selim sau de Onur. Deși am primit câteva apeluri și mesaje de la ei cât am stat în spital și apoi după ce m-am externat, am preferat să le șterg fără nicio urmă de regret.

Părinții mei au fost foarte bucuroși de întoarcerea mea acasă. Știu că mi-au simțit amândoi lipsa și, după ce m-am întors la viața mea de dinainte de accidentul Cristinei, am început să cânt din nou o oră sau două pe zi la pianul din livingul casei noastre. Bunicii au venit, ca de obicei, să mă vadă și să mă asculte cântând unele partituri ale lui Chopin la pian. În fiecare zi aveam același program, iar Cristina mă suna aproape zi de zi la aceeași oră, de parcă am fi avut un ritual. Vorbeam în mare parte despre ea și despre noua ei pasiune pentru Said și, din câte îmi povestea, cu fiecare zi care trecea părea din ce în ce mai îndrăgostită de el. Și uite așa a mai trecut o lună din lunga vacanță de vară. Încă una și începeam din nou cursurile unui nou an studentesc, pe care trebuie să recunosc că de-abia îl așteptam.

Într-o seară de vineri, cam pe la ora zece, când eram cu Suria deja în pat și citeam un roman de dragoste, m-a sunat pe neașteptate Cristina:

—Isabell, ești încă trează?

—Da, dar ce s-a întâmplat? Sper că nu e ceva grav, dacă mă suni la ora asta!

Vocea însă îi radia de fericire și aproape dintr-o suflare mi-a răspuns bucuroasă:

—Nu, stai liniștită! Te-am sunat să afli prima vestea asta minunată: Said m-a cerut în această seară de soție. Isabell, sunt în culmea fericirii!

Pentru câteva secunde, am rămas înmărmurită, dar am încercat să-mi revin cât mai repede:

—Ah, Cristina! Felicitări!! Stai! Bănuiesc că ai acceptat, nu?

—Sigur, prostuțo! Altfel, nici nu te sunam atât de repede să îți dau vestea.

—Mă bucur mult pentru tine!

—Isa, am vorbit cu Said și mâine seară dau o mică recepție la mine în apartament în care anunț oficial că ne vom căsători. Aș vrea să vii și tu, dacă nu te superi.

—Desigur! Nu cred că aș putea să-ți refuz o astfel de invitație.

—Vai, Isabell, nici nu știi cât de mult mă bucur! În living va fi adus mâine-seară un pian alb, exact cum e al tău de acasă. M-am gândit, dacă nu te superi, să interpretezi câteva melodii romantice pentru noi doi. Ce zici, crezi că ai putea să o faci de dragul meu?

—Sigur, Cristina! Știi doar că eu fac orice de dragul tău.

—Isabell, ești o prietenă adevărată. Deci... vin cu Said să te iau de la aeroport mâine-seară?

—Nu e nevoie să te mai deranjezi. Iau un taxi și ajung imediat. Tu ocupă-te de eveniment și de invitați. Te pup și felicitări încă o dată pentru logodnă!

—Mersi și noapte bună, iubita!

—Noapte bună și ție, Cristina...

Câteva clipe, am rămas încă uimită la marginea patului cu romanul meu de dragoste în mâini și cu Suria pe brațe. Vestea pe care tocmai o promisem îmi tulburase complet mințile. Zeci de întrebări îmi umblau prin minte, dar la niciuna nu le găseam răspunsul. „Dacă la acea recepție sunt invitați și ei? Cum am să pot să îi privesc? Ce am să le spun?” Habar nu aveam ce să fac, dar de un lucru eram absolut sigură: orice motiv aș fi abordat, nu puteam lipsi sub nicio formă de la acea recepție!

Gândurile Cristinei...

Isabell e o fată mult prea gingașă și poate prea sensibilă la tot ce se întâmplă de obicei în jurul ei, dar cu siguranță nu merita să i se facă una ca asta! Când am ajuns cu Said la spital și am aflat ce i-au făcut amândoi, nu mi-a venit să cred. Sincer, nu i-aș fi crezut vreodată în stare de așa ceva! A urmat operația și recuperarea de după, ca să nu mai vorbim de toată trauma prin care a trecut sărmana mea Isabell. Întoarcerea ei acasă m-a întristat mult și câteva zile i-am simțit enorm lipsa

din apartament, dar mai ales în zilele extrem de pline de la birou. Chiar dacă vorbeam zi de zi la telefon, lucrurile nu mai erau deloc la fel ca atunci când stăteam amândouă de vorbă pe terasă fumând din narghilea sau savurând în liniște o cafea turcească. Noroc că l-am avut pe Said în preajma mea! Ne vedeam în fiecare după-amiază după ce ieșeam de la birou și ne petreceam toate serile împreună. Îmi era dor și de Suria, mă obișnuisem cu ea în apartament și când a plecat și ea din viața mea, m-am simțit și mai singură.

În fiecare zi îi priveam pe Selim și pe Onur prin geamurile de sticlă de la birou cum lucrează la laptopurile lor și mă întrebam cum de au fost în stare să îi facă Isabellei așa ceva? O vreme, i-am urât, apoi văzându-i îngândurați, mai ales când mă rugau să le duc câte o cafea, simțeam din privirea lor că ar fi vrut să mă întrebe măcar câte ceva despre ea, dar nu aveau destul curaj! Știam de la Said că după Isabell nu a mai semnat niciunul dintre ei un contract cu vreo femeie și poate după toată această nebunie aveau nevoie și ei de o mică pauză.

Capitolul 3

A doua zi, mi-am anunțat părinții că plec din nou în vizită la Cristina și mai ales cu ce scop. Nu mi-am luat absolut niciun bagaj cu mine, pentru că nu aveam de gând să rămân mai mult de două ore la recepție. Biletul de avion era dus-întors, așa că nu avea rost să mai iau nimic special cu mine. Doar geanta mea și câteva produse cosmetice.

Zborul a fost cât se poate de plăcut și, exact așa cum i-am promis Cristinei, până în fața blocului unde locuia ea am luat un taxi. La ușă, m-a întâmpinat alături de Said și, deși nu îl văzusem niciodată în carne și oase, știam unele lucruri despre el pe care cu siguranță nu le știau foarte mulți oameni.

—Isabell, cât mă bucur că ai venit! El e Said, dragostea vieții mele!

L-am privit și m-am bucurat pentru el, era lângă Cristina îmbrăcat elegant și, după standardele mele, arăta perfect... și păreau să se potrivească.

—Îmi pare bine să te cunosc Isabell.

L-am analizat scurt din cap și până în picioare făcându-mi repede o părere despre el:

—Și mie, Said!

Cristina s-a desprins din brațele lui și mi se părea destul de emoționată:

—Isabell, trebuie neapărat să vorbim. Măcar pentru câteva clipe. Dintr-o clipă în alta, vor sosi părinții lui Said și nici nu îți închipui ce emoții am!